

првог дома, у смислу да има јача овлашћења од овог. По оваквом моделу је рецимо обликован француски Сенат из времена Треће Републике (1875) јер је у почетку био равноправан са првим домом, да би временом слабио и губио своје надлежности и утицај у корист првог дома, тако да се дошло до тога да према Уставу француске Пете (као и Четврте) Републике од 1958. год. Национална скупштина има веће надлежности од Сената. То се види по томе што коначну одлуку о закону (по неуспешном усаглашавању ставова оба дома) на предлог владе – Министарског савета доноси Национална скупштина а такође и по томе што се питање одговорности владе поставља пред Националном скупштином која о томе одлучује и изгласава неповерење влади. Но има и случајева и парламената – попут италијанског (по Уставу од 1948.) где је Сенат равноправан са првим домом и то како у законодавству тако и у погледу одговорности владе јер ова одговара пред оба дома Парламента а на предлог најмање једне десетине чланова и једног и другог дома. То је случај и са Сенатом у САД који има и нека већа овлашћења од Представничког дома или, боље рећи, нека која овај први дом нема.

Поред политичких разлога који диктирају потребу постојања дводомог парламента (политичког бикамерализма), постоје и неки други због којих је пожељно да се парламент подели на два дома. Пре свих, ту је федерална структура државе, постојање сложене, федералне државе састављене из више посебних државица – федералних јединица које траже и своју адекватну представљеност у федералној структури власти. У односу на парламент (законодавно тело) то се постиже тако што се он дели на два дома: један који представља све грађане у федерацији и други који представља сваку државу чланицу и који оличава федерално државно уређење. Оваквом поделом парламента на политички и федерални дом постиже се гарантовање уставног положаја – права и равноправности федералних јединица, али и спречавање ширења федералне власти преко уставом утврђених оквира. Овај компромис између супрематије федерације и аутономије федералних јединица постиже се тако што су оба дома федералног парламента равноправна и то пре свега у законодавству, што значи да се предлози закона претресају у оба дома и у истоветном тексту и усвајају у њима. За равноправност федералних јединица у федерацији је важно да оне буду паритетно представљене, пре свега у федералном дому савезног парламента, јер се тиме постиже да имају једнак утицај на вршење федералне власти, што је важно и за саму суштину и стабилност федералне државе. При томе има федерација у којима су федералне